

[Marianne Jelved]

man spørge, om den organisationsform, vi har nu, er den rigtige, eller hvorfor organisationerne ikke har kunnet tilpasse sig den folkelige udvikling, der er sket.

For det andet må man spørge, hvorfor SF ikke vil støtte den enige indstilling fra Breddeidrætsudvalget om, at vi skal have en grundlæggende ændring af fritidsloven – det, Folkeoplysningsudvalget sidder og arbejder med nu. Forklaringen er måske, at SF ikke føler sig ansvarlig over for 10-punkts-programmet, der blev vedtaget med regeringens og De Radikales stemmer, og som Socialdemokratiet stemte imod, mens SF undlod at stemme. Det kan jeg så oplyse at Det Radikale Venstre af gode grunde føler sig ansvarlig over for, og vi er også parat til at vente på resultaterne af de forsøgs- og udviklingsarbejder, der er i gang. Vi ser nogle vigtige perspektiver i at få fritidsloven erstattet af en folkeoplysningslov, hvor fritidsaktiviteter ses som en helhed.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at kvittere over for Idrættens Fællesråd for det oplæg, der er kommet, dateret den 16. februar 1988, til en kommende folkeoplysningslov. Det er et kvalificeret og konstruktivt bidrag til arbejdet.

Endelig vil Det Radikale Venstre på den ene eller den anden måde skaffe sig fuldstændig klarhed over, hvordan de økonomiske kredsløb, jeg nævnte i begyndelsen af mit indlæg, hænger sammen. Der mangler i høj grad et samlet perspektiv på hele området, på ressourceanvendelsen, på forholdet mellem de forskellige forslag, der nu ligger på bordet, og dem, som givet vil komme til at ligge på bordet.

Til slut vil jeg gerne sige, at Det Radikale Venstre meget gerne vil støtte det omfattende og frivillige foreningsarbejde, som er en værdifuld dansk tradition. Rammene skal være rigtige, forstået på den måde, at vilkårene for foreningslivet skal støtte og fremme de aktiviteter, man i fællesskab i lokalsamfundet tager op. Det har Det radikale Venstre arbejdet for, og det vil vi arbejde for fremover. 10-punkts-program og 7-punkts-program er eksempler på de initiativer, der er taget, og som skal føre til en ændret lovgivning, der netop opfanger de nye behov og tendenser.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiets principholdning til det foreliggende SF-forslag fremgår af den tale, jeg

holdt vedrørende det foregående SF-forslag. Ord for ord kan det, der blev sagt ved det foregående forslag, anvendes vedrørende dette forslag. Og så har vi jo allerede fra den socialistundergraver, der foreløbig har haft ordet – og der kommer vel nogle flere bagefter – hørt den samme indvending, som vi hørte under det foregående punkt på dagsordenen, nemlig at det jo bare er et beskedent forslag med meget små beløb.

Det fortvivlende ved det er bare, at de »beskedne beløb« i det foregående forslag, i dette forslag, i det næste forslag og i tusinde forslag tidligere og tusinde forslag senere fra den side alle trækker den forkerte vej. Hvis det så endda var sådan, at man den ene gang brugte en million kroner mere og den næste gang sparede 50 millioner kroner, men det er det jo ikke. Hver gang man har fundet et eller andet område, skal der bruges nogle flere offentlige penge, og hver gang hedder det, at det i sig selv er så lidt, og derfor skal man bare kunne fortsætte med det. Nej, det går altså ikke!

Hvad angår forslagens enkeltpunkter, er Fremskridtspartiet 800 pct. enig i punkt 5 i SF's forslag om, at alle disse administrative byrder, bureaukratisme og den offentlige sektors indblanding i idrætten er noget møg. SF siger bare, man skal lempe. Nej, man skal afskaffe. Det offentlige skal overhovedet intet have med idrætten at gøre; det offentlige skal fuldstændig trække sig væk fra det. Om der eventuelt kan findes et eller andet sted noget om, at straffeloven skal gælde, fordi man ikke må myrde folk på en foldboldbane eller sådan nogle spekulative ting, kan måske diskuteres, men principielt skal det væk.

Derfor har vi også anvisningen på, hvorfor vi må forkaste de andre punkter, og hvor hr. Jimmy Stahr kan finde de visioner, han søgte efter. Han skal simpelt hen lade være med at følge SF's nymodens forslag om, at vi hele tiden skal have nye bøger. Han skal gå hen til sin bogreol – eller biblioteket, hvis de ikke står dér – og læse Rousseaus skrifter, for Rousseau havde simpelt hen løsningen på dette her. Den går ud på én eneste ting: »Vend tilbage til naturen!« Sådan udtrykte Rousseau det over for sin tids pøbelagtige måde totalt at ødelægge og undergrave tingene på ved alverdens statsregereri, fine fornemmelser og lignende ting.